

РЕШЕНИЕ

№ 6473

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **4016** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на И. Х. Ц. от [населено място] срещу Решение № ПИ-162/19.04.2022 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № С-220022-000-0167251/07.04.2022 срещу Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК с изх. № С-220022-035-0075630/06.04.2022 година на Публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място].

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваното Решение и на Разпореждането за частично прекратяване на изпълнително производство. Твърди се, че длъжникът не е уведомяван за започналото принудително изпълнение като едва на дата 07.04.2022 година той е бил уведомен за образуваното изпълнително производство, като не е отчетено обстоятелството, че длъжникът изобщо не е бил уведомяван за започване на принудителното изпълнение. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него разпореждане в частта, в която е оставено без уважение искането за погасяване по давност на публични вземания, да бъде прекратено изцяло изпълнителното производство, публичните вземания да бъдат отписана и да бъдат вдигнати всички обезпечителни мерки за принудително изпълнение, посочени в Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 15.12.2018 година Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят-И. Х. Ц. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от

адвокат Т., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на Решението развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата- Директор ТД на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт М., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Срещу жалбоподателя в ТД на НАП- С. е образувано Изпълнително дело №[ЕИК]/2016 година за неплатени от него установени и изискуеми публични вземания

На 05.04.2022 година жалбоподателят депозирал възражение за изтекла погасителна давност до публичен изпълнител по отношение на разнородни публични вземания за и за задължителни осигурителни вноски, както и по три броя Наказателни постановления. На 06.04.2022 година публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място] издал Разпореждане № С-220022-035-0075630 година, с което частично прекратил производството по изпълнителното дело поради изтекла погасителна давност за 13 вземания и отказал да прекрати производството по изпълнителното дело за задължения, формирани от НП, Декларация образец 6/ за 10 броя/.

На 07.04.2022 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП- [населено място] срещу Разпореждането в частта, в която е отказано да бъде прекратено поради изтекла давност изпълнителното дело.

С Решение № ПИ-162/19.04.2022 година Директор ТД на НАП- [населено място] оставил без уважение подадената жалба срещу Разпореждането за отказ за погасяване на публични държавни вземания поради изтекла давност.

По делото са приложени заверено копие на част от изпълнителното дело, Заповед № 666/20.09.2021 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място], с която считано от 19.11.2021 година държавният служител Е. М. Н., заемащ длъжността- Главен инспектор по приходите в Сектор“ Ревизии“ отдел“ Ревизии“, Дирекция“ Контрол“ е назначен на длъжността Директор ТД на НАП- С.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267,ал.2 ДОПК, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Обжалваното Решение №ПИ-162/19.04.2022 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор ,а от приложените по делото доказателства се

установява, че лицето Е. М. Н. към датата на издаване на решението е заемал длъжността- Директор ТД на НАП- С. считано от 19.11.2021 година

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му.

При издаването му Директор ТД на НАП- С. е нарушил процесуално правните разпоредби, което е довело и до нарушаване и на материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266, ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП,а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител,а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни,като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на чл.162,ал.1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета; по

По силата на чл.163 ,ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209,ал.1 от ДОПК,принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл.209,ал.2 от ДОПК,принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по [чл. 106](#) и [107](#), независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по [чл. 211, ал. 3](#), независимо дали е обжалвано.

В конкретния случай, от събраните доказателства и най- вече от Изпълнителното дело , не може да се установи дали е налице изискуемо публично вземане за задължителни осигурителни вноски и за други публични вземания, така както е посочено в Разпореждането за отказ да бъдат погасени по давност публични вземания, като и в хода на административното обжалване на Разпореждането такива доказателства не са представени и няма самите Декларации и другите изпълнителни основания и най- вече дали Трите наказателни постановления са влезли в сила и кога.

Правната регламентация на давността по ДОПК, се съдържа в чл.171 от ДОПК,според която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден

по-кратък срок,.Според алинея втора,с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено.Според чл.172 от ДОПК,давността спира когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година, когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването, когато актът, с който е определено задължението, се обжалва, с налагането на обезпечителни мерки, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение,а давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната и от прекъсването на давността,започва да тече нова давност.Съгласно [чл. 168, т. 3 от ДОПК](#) погасяването по давност е начин на погасяване на самото публичното вземане. Приложението на тази норма не се дерогира и от разпоредбата [чл. 174 от ДОПК](#), която регламентира единствено хипотезата на доброволно плащане след изтичането на давностния срок и следващите от това правни последици. Следва да бъде отбелязано,че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено най- вече в гражданското право.Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) **не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение**, което е насочено към кредитора. Това обаче не е процесуално право, тъй като за изтекла погасителна давност може да се изразява и извън съдебно, а не само в един съдебен процес. Правоотношението е материално-правно, защото то произтича от материално-правното правоотношение между кредитора и длъжника. Погасителната давност има за главна функция привеждането в съответствие на правното с фактическото състояние – с бездействието на кредитора фактическото положение е, че дадено право не се упражнява и следователно трябва да му се откаже възможността да си го търси по принудителен ред. Позоваването на изтеклата погасителна давност обаче не води до погасяване на самото субективно право, за разлика от придобивната давност, където позоваването на изтекла придобивна давност води до прекратяване правото на собственост за лицето, което не е упражнявало правото си.

Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а

възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От момента на настъпване на основанието за прекратяване на принудителното изпълнение същото става недопустимо и следва да бъде прекратено.

Дори и да се приеме застъпването в гражданско правната доктрина теза, че в резултат на погасителната давност се погасява само правото на принудително изпълнение, От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане. Но това само по себе си изключва и правото на държавата да го установи, В чл.222 от ДОПК, изтеклата погасителна давност не е предвидена като основание за спиране на принудителното изпълнение, нито пък е предвидена като основание за прекратяване на принудителното изпълнение-чл.225 от ДОПК.

В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 7 ОТ 15.04.2021 Г. ПО ТЪЛК. Д. № 8/2019 Г., ОСС НА ВАС I И II КОЛЕГИЯ е посочено, че действащият правен ред предвижда три отделни производства за индивидуално принудително изпълнение съобразно вида на задължението (частно или публично). Принудителното изпълнение замества дължимото, но неосъществило се доброволно изпълнение. То е уредена в закона и гарантирана от държавата възможност на кредитора да получи дължимото му в случаите, когато не е изпълнено доброволно. Изпълнителното производство е сурогат на липсващото доброволно изпълнение /вж. С., Ж., "Българско гражданско процесуално право", Шесто преработено и допълнено издание С., С., 2020, с. 676./.

Изпълнителното производство цели да удовлетвори вискателя, така както би го удовлетворило и обичайното изпълнение на задълженията от длъжника. Към него се пристъпва, когато липсва изпълнение. Изпълнението може да бъде предприето в определен от закона период от време, тъй като висящността на задължението не може да бъде неограничено. В [ДОПК](#) изрично е уредена давността, като кодексът конкретизира въпросите, свързани със спирането и прекъсването ѝ. Общият режим на давността, свързана с публичните вземания, е уреден в [чл. 171-174](#), дял IV на ДОПК "Събиране на публични вземания".

Изпълнителното производство по [ДОПК](#) притежава всички белези на административно производство, но се характеризира и с редица специфики. Изпълнението на публичните задължения е уредено в [дял IV на ДОПК "Събиране на публични вземания"](#). Установеният в кодекса ред е относим единствено и само за парични вземания. Към принудително изпълнение се пристъпва, когато е налице някое от изпълнителните основания по [чл. 209, ал. 2 ДОПК](#) и длъжникът не е погасил публичните си задължения.

Погасителната давност е юридически факт, свързан с определен в закона период от време, след изтичането на който се поражда субективно непритезателно право за длъжника да откаже изпълнение на паричното си задължение. Противоречивата съдебна практика, по повод на която е образувано настоящото тълкувателно дело, е свързана с прилагане на разпоредбата на [чл. 172, ал. 2 ДОПК](#). Съгласно текста на разпоредбата: "Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително

изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен давността не се смята за прекъсната". Това означава, че с прекъсването на давността се заличава с обратно действие изтеклият вече срок и започва да тече нов.

Лицето, срещу което се предприемат действията по принудително изпълнение, следва да бъде наясно, че бездействието на вискателя е приключило и той заявява претенциите си за плащане на публичното задължение. Не може да бъде прекъсната давността, без длъжникът да е узнал за това. Обстоятелството, че между публичния вискател и публичния изпълнител е започнала кореспонденция относно необходимостта от предприемането на принудително изпълнение не е сред действията, които по своето съдържание са основание за прекъсване на давността. От тълкуването на [чл. 172, ал. 2 ДОПК](#) се налага извод, че нормативната уредба има предвид само тези действия, които са сведени до знанието на длъжника. Само те могат да послужат за прекъсване на давността, а образуването на изпълнително дело не е сред тях.

Изпълнителното производство като съвкупност от правни и фактически действия условно може да бъде разделено на два стадия: предварителен, в който се образува изпълнителното дело и на длъжника се изпраща съобщение за доброволно изпълнение и същински, в който се предприемат конкретни действия по принудително изпълнение чрез изпълнителните способности по [чл. 215, ал. 1, т. 1-3 ДОПК](#).

Прекъсването на давността по смисъла на [чл. 172, ал. 2 ДОПК](#) е относимо към втория стадий - предприемане на действията по принудително изпълнение.

Нито в Решението, нито в Разпореждането за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение нито Публичният изпълнител, нито Директор ТД на НАП- [населено място] е посочил и не е изследвал въпроса кога длъжникът е следвало да подаде Декларациите за съответните периоди, кога е подадена и кога за всеки един период е следвало да бъде платено задължението по тази Декларация с посочване на конкретни дати и конкретен размер, а само бланкетно и с едно изречение в Разпореждането е посочено, че задължението по декларациите не са платени. Не може да се установи кога е възникнало задължението по всяко едно изпълнително основание, кога е следвало да се плати и дали по отношение на него има предприето действие по принудително събиране и кога е осъществено това, още повече, че се касае за различни по вид възникнали публични държавни вземания, чиято начална дата на погасителната давност е различна за всяко едно от тях.

Наред с това, в самото Разпореждане по отношение на двете Наказателни постановления, издадени на 11.05.2015 година и посочено, че давността е започнала да тече от 30.04.2013 година, която обаче начална дата изобщо няма как да е начална дата, защото Наказателните постановления са издадени на дата 11.05.2015 година, което обаче също не е констатирано от страна на Директор ТД на НАП. Не е приложено Наказателното постановление от 05.03.2012 година, нито има доказателства кога е влязло в сила/ защото съгласно чл.162,ал.2,т.7 от ДОПК-публични са държавните и общински вземания по влезли в сила наказателни постановления

. В Решението отново и само с посочване и изброяване на общо задължение и без посочен срок, в който е следвало да бъде платено задължението на база годишен период Директор ТД на НАП- не е изискал самите Декларации и всички изпълнителни основания, не е изследвал въпроса по всяка една декларация и по всяко едно изпълнително основание кога е възникнало задължението за плащане и кога е започнала да тече давността, самите разнородни изпълнителни основания не са приложени нито в хода на административното, нито в хода на съдебното

производство, а самото Разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение липсват ясни мотиви защо и въз основа на какво публичният изпълнител е отказал да прекрати производството по принудително изпълнение в обжалваната част. Наред с това, няма доказателства дали трите наказателни постановления са влезли в сила, кога са влезли в сила, какъв е размерът на задълженията по всяка една Декларация образец 6, по която е отказано прекратяване поради изтекла давност. Няма и доказателства дали въпросното Постановление за налагане на обезпечителни мерки е влязло в сила.

С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че Решението и потвърденото с него Разпореждане за отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение следва да бъдат отменени и преписката изпратена на публичен изпълнител при ТД на НАП за ново разглеждане, при което публичният изпълнител следва да приложи и разгледа всяка една Декларация и всяко едно изпълнително основание, да посочи кога е следвало да бъде платена / на коя дата, през коя година, да посочи точен падеж на всяко едно задължение по Декларацията и по останалите изпълнителни основания и размер, от който да е видно каква е главницата, така и лихвата/, да отговори подробно на всеки един довод във възражението на жалбоподателя – изтекла ли е или не съответната давност и едва тогава да издава какъвто и да било акт.

Съдът не споделя наведените доводи в писмените бележки, че следва да намерят приложение разпоредби на ГПК по отношение на изпълнителното производство по ДОПК. Изпълнителното производство по ДОПК е различно от изпълнителното производство по ГПК, различни са органите, които го осъществяват, условията и предпоставките, както и характерът на вземанията. ДОПК съдържа подробна правна регламентация на изпълнителното производство за публични вземания, като не се прилагат разпоредбите на ГПК, нито по аналогия, нито субсидиарно.

Що се касае да искането за прекратяване на изпълнителното производство за отписване на вземанията, то съдът намира това искане в жалбата за неоснователно, защото съдът не притежава правомощия, които законът не му дал. Правото да прекрати изпълнително производство и да се отпишат вземания на държавата е предоставено само и единствено на публичния изпълнител, не и на съда.

Аналогично е и по отношение на искането за вдигане на всички наложени обезпечителни мерки с Постановление от 15.12.2018 година, защото процесуалният представител на жалбоподателя следва да бъде наясно с условията, предпоставките и правната уредба, на която се подчинява Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, както и относимите правни разпоредби. Единствено публичният изпълнител притежава правомощия при настъпване на определени факти да вдигне наложения заповед, като този ред е визиран в ДОПК. Съдът не притежава такива правомощия, още повече, че предмет на разглеждане в настоящото производство е Решението на Директор ТД на НАП по жалба срещу Разпореждане за отказ за погасяване по давност на публични държавни вземания, а не Решение по жалба срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Изложените твърдения в жалбата целят да се установи косвен съдебно контрол върху акт, което обаче е недопустимо в административния процес. ВАС неведнъж се е произнасял в смисъл, че предходна или последваща заповед не е предмет и не може да бъде предмет на съдебен контрол в производство, образувано по жалба срещу друг административен акт, още по-малко в производството по ДОПК. В административното производство се преценява законосъобразността на пряко обжалвания административен акт и косвен съдебен контрол върху друг административен акт е недопустим. Така напр. в [Решение № 4868 от 16.05.2007 г. по адм. д. № 2555/2007 г., IV отд. на ВАС](#), РЕШЕНИЕ № 2937 ОТ

05.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 16743/2009 Г., IV ОТД. НА ВАС. Наред с това, съдът дължи произнасяне по спора, с който е сезиран и за неговото разрешаване и следва да установи приложимия закон и фактите, които осъществява конкретна хипотеза на правна норма, за да бъде приложена съответната диспозиция или санкция. В настоящото съдебно производство, чиито предмет на съдебен контрол на Решение на Директор ТД на НАП- [населено място], съдът не притежава правомощия да извършва косвен съдебен контрол върху други актове, в това число и върху издадени Постановления за налагане на обезпечителни мерки, които са обжалвани от страна на жалбоподателя пред Директор ТД на НАП по реда на чл.197 и сл. и чл.266 и сл. ДОПК, нито пък може да извършва косвен съдебен контрол върху действия и актове на публичен изпълнител, които са били предмет на разглеждане в други административни производства.

Следва да бъде посочено още, че прилагането на "косвен" съдебен контрол в административния процес е в противоречие с изрични правни норми - [АПК - чл. 129 от АПК](#), уреждащ съединяването на жалби като единствена хипотеза, [чл. 132](#) и [чл. 133](#) от АПК, уреждащи подсъдността. Възможността за контрол относно действителността на административни актове, от които се поражда права или задължения е ограничена изрично от специалния процесуален закон, в който по очевидни причини (проявление на принципите законност, обективност, служебно начало, добросъвестност и на липса на лице с правен интерес за оспорване) не е въведена хипотезата на [чл. 146, ал. 2, т. 2 от АПК](#) и е недопустимо по пътя на косвения съдебен контрол да се разширяват правомощията на съда, изрично ограничени от законодателя. В случая, не е налице и хипотезата на [чл. 17 от ГПК](#) във връзка с чл.144 АПК защото е налице противоречие на основни принципи на административния процес относно предмета на съдебния спор, който е различен от този в гражданския процес и не е налице неуреден случай.

С оглед изхода на спора претенцията на ответника по жалбата за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. Претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е частично основателна, като в негова полза следва да се присъди само сумата от 10 лева-внесена държавна такса по сметката на АССГ. Обстоятелството, че жалбоподателят е внесъл държавна такса и в размер на 50 лева, не води до извод, че същата следва да му бъде присъдена, защото Разпореждането е издадено не на ЕТ, а на лицето И. Х. Ц. и следващата се държавна такса по делото е 10 лева. Обстоятелството, че той е регистриран като ЕТ, не води до извод, че жалбоподател е ЕТ.

Жалбоподателят е представляван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие е договорено адвокатско възнаграждение по чл.38,ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата. Съгласно тази норма- Адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на-лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по [чл. 36, ал. 2](#) и осъжда другата страна да го заплати.

На тази плоскост в полза на адвокат Т. следва да бъде присъдено възнаграждение, но не в посочения от него размер на 907 лева, защото предмет на разглеждане пред АССГ е Решението на Директор ТД на НАП, който е един акт и е без материален интерес. Обстоятелството, че е отказано прекратяване по давност на изпълнителното производство по отношение на публични вземания, не може да доведе до извод, че водещ е материалният интерес. Съгласно чл.8,ал.3 от

Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лева и именно в този размер следва да бъде присъдено възнаграждение на адвокат Т..

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-162/19.04.2022 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалба с вх. № С-220022-000-0167251/07.04.2022 срещу Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК с изх. № С-220022-035-0075630/06.04.2022 година на Публичен изпълнител при ТД на НАП- [населено място].

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА ПУБЛИЧЕН ИЗПЪЛНИТЕЛ ПРИ ТД НА НАП-С. ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ И ПРОИЗНАСЯНЕ ПО ВЪЗРАЖЕНИЕТО НА И. Х. Ц. ОТ 05.04.2022 ГОДИНА ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА И. Х. Ц. ОТ ГР. С. ДА СЕ ПРЕКРАТИ ИЗПЪЛНИТЕЛНОТО ПРОИЗВОДСТВО И ПУБЛИЧНИТЕ ВЗЕМАНИЯ ДА БЪДАТ ЗАЛИЧЕНИ, КАКТО И ДА БЪДАТ ВДИГНАТИ ВСИЧКИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ И МЕРКИ ЗА ПРИНУДИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА И. Х. Ц. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 10 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ С. Т. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА-АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- ГР. С..

НА основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: